

og forraadte Havets Nærhed; og snart dukkede ogsaa den hvide Strandbred op forude. Der skimtedes en Række smaa Fiskerhytter, et Par Bøndergaarde og en teglhængt Kro — „Sandinge Leje“.

Dette Sted havde i de senere Aar vundet en vis Navnkundighed... i hvert Fald i Aviserne. Efterat nemlig Jernbanen havde aabnet den hidtil temmelig afsidesliggende Egn en forholdsvis nem Forbindelse med det øvrige Land og navnlig med Hovedstaden, var Stedets Krovært bleven greben af den Ærgerrighed at ville skaffe Lejet Berømmelse som Badested. Hvert Foraar havde iøjnefaldende Bekendtgørelser i Bladene henledt det højtærede Badepublikums Opmærksomhed paa dette „første Rangs Kursted“ og dets „vildt romantiske Naturomgivelser“; og virkelig var det i de sidste Sommer lykkedes at hidlokke en halv Snes sværmeriske Københavnerne, der drev omkring langs med Stranden og regelmæssig hver Aften stillede sig op helt ude ved Havstokken for andagtsfuldt at betragte Solens Nedgang i Havet.

Det var dog ikke mod Kroen — „Hotel Kattegat“, som den nu var døbt, — at den gamle Kalesche styrede sin Kaas. Ved Indkørslen til Lejet drejede den ad Vester, henimod en stor og smukt vedligeholdt Bondegaard, der laa lidt udenfor den egentlige By. Et netop hejset Flag tilkendegav ogsaa, at det var her, Gæsterne ventedes.

II

I den samme regnfulde Middagstime var der stor Forsamling i „Sandingehus“, en malerisk, i norsk Stil opbygget Bjælkevilla, der laa inde under Bakkeskrænten ikke langt fra Højskolen. Her residerede fortiden den bekendte, formuende Enkefru Lene Gylling, der gerne om Sommeren forlagde sit folkelige Hof hertil fra